

Тогава добрата съпруга се спусна и пое детенцето. А то бѣше съвсемъ мънинко, съ хубави сини очи. Жената го притисна до гърдитѣ си и склони глава да го цѣлуе. Детето ѝ се усмихна радостно, протегна ржички и я докосна съ тѣхъ по лицето.

Майката забеляза, че жената се радва и попита я, като поемаше детето си отъ ржцетѣ ѝ:

— Сестро, нѣмашъ ли си рожба отъ сърдце?

— Нѣмамъ, невѣсто, — отвърна жената съ наведени къмъ земята очи. — Не ни даде Господъ на младини.

— Ехъ, нищо, — рече чужденката, — и сега не е късно!

Мжжътъ и жената се засмѣха на думитѣ ѝ. Тѣ помислиха, че жената казва така само за да ги утеши. Но жената ги погледна нажалено.

— Защо се смѣте? — попита ги тя. — Вървайте въ Бога и ще добиете — всичко е въ неговитѣ ржце.

Подире тя огледа наоколо нивата и попита:

— Какво работите тука? Дини ли сѣте?

— Дини, — отвърнаха.

— Е, сполай ви за добрината и сбогомъ, добри хора! Дано даде Господъ днеска да сѣте — утре да ядете!

Мжжътъ и жената пакъ се засмѣха. А жената рече:

— Ехъ, вие се смѣте, но като каже Господъ, и невъзможното се сбждва...

И чужденката отмина.

Като се здрачи, мжжътъ и жената се прибраха въ село.

На утрото, когато дойдоха на нивата, тѣ видѣха, че презъ нощъта диненитѣ сѣмена бѣха покарали, пустнали влѣкове, цѣвнали, прецѣвтѣли и по всички редове се виждаха голѣми, зрѣли дини...

Въ това време по пѣтя се вдигна облакъ прахъ. Скоро предъ мжжа и жената се явиха царски хора, на коне и съ дълги копия въ ржце.

Царскитѣ хора спрѣха предъ двамата работници и сърдито ги запитаха дали не сж видѣли да минава оттукъ една жена съ малко дете на ржце?

— Видѣхме, — отвърнаха изплашенитѣ съпрузи.

— Кога мина?

— Ами, че кога ли... — започна мжжътъ объркано, а жена му го спрвари:

— Кога ли, добри велможи, — рече тя хитро, — гледайте, то бѣше когато сѣххме ей тѣзи дини...

Царскитѣ хора се засмѣха:

— Ехе! — казаха тѣ единъ на други, — много сме закъснѣли — жената е побѣг-